

Als ik mijn hoofd beweeg, duurt het even voor de omgeving die beweging volgt. Bomen slingeren als trage schaduwen met een *whoosh* aan me voorbij in een regelmatig ritme. Goudgeel gevlekte regendruppels die naar beneden storten, worden vervormd door het licht van de lantaarnpalen. Waarom heb ik nooit eerder gezien hoe mooi de regen is?

Ik gooi mijn hoofd in mijn nek en lach. Hard. Het geluid zorgt voor een kriebel in mijn keel en borst en blijft ergens halverwege mijn mond steken. Ik open mijn mond en ik vang de druppels op. Mijn oogleden gaan halfdicht door het gespetter. Ik slik. De prikkeling op mijn tong verdwijnt en ik merk hoeveel dorst ik heb.

Ik gooi mijn armen in de lucht. De druppels blijven op mijn gezicht vallen en ik slaak een langgerekte kreet. Ik weet niet wanneer ik me voor het laatst zó blij heb gevoeld.

De regen is ineens extra verlicht, alsof iemand er met een zaklamp op schijnt. Mijn hoofd tolt als ik het laat zakken om recht voor me te kijken. Het licht is zo fel dat ik mijn ogen samenknijp. Een heftig geslinger onder me verrast

me. In slow motion zie ik mijn armen naar beneden komen en naar houvast graaien.

Even, heel even, denk ik dat het lukt.

Een volgende slinger brengt me zo uit mijn evenwicht dat ik overhel naar één kant. Mijn benen en lichaam komen los van een stabiele ondergrond en ik voel hoe ik gewichtloos word. Alsof ik in een achtbaan zit en naar beneden duik, waarbij mijn kont het bankje verlaat. Een abrupte beuk in mijn zij smakt me terug op mijn plek van metaal en leer.

Dwars door de wazigheid om mij heen hoor ik een bloedstollend gegil, gevolgd door een snerpend en knarsend geluid. Dan komt de wereld onverwacht bijna weer tot stilstand. Het geknars houdt net zo plotseling op als het is ontstaan.

Daarna wordt het, op het gespetter van de regen na, stil.

1

(eerder die avond)

Ik negeer het signaal op mijn telefoon dat de muziek te hard staat en druk mijn oortjes dieper in mijn oren. Fuck it. Ik maak zelf wel uit of ik doof wil worden of niet. Op dit soort momenten zou ik willen dat ik helemaal niks hoor. Tijdelijk dan. Als ik thuis ben. Met hén.

Als maar een van mijn ouders er is gaat het prima, maar nu hoor ik mijn moeders schelle stem zelfs dwars door 'When I'm gone' heen en geloof me, het is best een uitdaging om Katy te overschreeuwen. Drie, twee, één... Ik steek mijn vinger op, precies op het moment dat mijn bed schudt omdat de voordeur met een dreun dichtslaat. Zó fucking voorspelbaar.

Met een grom val ik achterover op mijn bed terwijl Katy doorzingt. Ik knijp mijn ogen stijf dicht, alsof dat helpt om mijn vaders auto niet te horen starten. Er loopt iets warmes en nats vanuit mijn ooghoek mijn haar in. Ik veeg met de rug van mijn hand langs mijn slapen. In mijn keel vormt zich een steeds groter wordende bal.

Vanavond is anders. De ruzie is anders. Ik ben anders.

Ik bonk met mijn hoofd een paar keer hard op mijn kussen om het gevoel te laten verdwijnen. Liever pijn in mijn

kop dan die strakke band om mijn borstkas die langzaam naar beneden zakt en waarvan ik weet dat hij in mijn buik blijft hangen. Ik ben er zeker van dat er nog veel meer van dit soort momenten zullen volgen. Snel.

Mijn telefoon in mijn hand trilt en ik open mijn ogen.

Hoe is t?

De woorden staren me aan, met op de achtergrond de Pont du Gard, gemaakt vanuit de kano tijdens onze vakantie in Zuid-Frankrijk afgelopen jaar. Toen had het huwelijk van mijn ouders al genoeg deuken en barsten opgelopen om de waarde ervan nog sneller te laten zakken dan een baksteen die in het water wordt gegooid. Toen pap en ik er vaak samen op uitgingen om mam maar niet te irriteren in het kleine vakantiehuis. Toen dat kloterige gevoel van buikpijn en maagzuur dat omhoogkomt begon.

Es?

Kut, typ ik. *What's new?* Behalve de bal in mijn keel, deint en golft het in mijn maag zodat ik er misselijk van word.

Ik zie dat Sam aan het typen is en zijn reactie komt dan ook snel.

Kom hierheen.

Het duurde niet lang voor ik het patroon doorhad:

a) ruzie. b) mijn vader die de deur met een dreun dichtslaat en daarna wegscheurt. c) mijn moeder die eerst een paar minuten driftig van de keuken naar de woonkamer heen en weer loopt – soms verder scheldend op pap en soms in tranen – en dan (d) vervolgens met een fles wijn aan de keukentafel gaat zitten.

Als haar tweede glas van vanavond leeg is, staat de tv zo hard dat ze het niet merkt dat ik de hal doorsluis en zo zachtjes mogelijk de voordeur open en weer achter me dichtdoe. *Works every time.*

Ik stap pas op mijn fiets als ik zeker weet dat ze me niet hoort. Door mijn nep-AirPods gilt Camila het te vrolijke ‘Bam Bam’ en ik vis mijn iPhone – een afdankertje omdat mijn vader een nieuwe heeft – uit mijn achterzak om te swipen naar het volgende nummer, ‘Summertime Sadness’ van Lana Del Rey. Yup, juiste stemming, helemaal nu het begint te miezeren. Ik prop mijn telefoon weer in mijn achterzak en trap wat harder door zodat ik niet helemaal doorweekt bij Sam aankom. De steen, die van mijn borstkas naar mijn maag was afgezakt, heb ik weggeduwd. Ik heb nu alleen nog een zeurend gevoel dat ik ook heb als ik bloedjehagrijnig van de honger ben. Ik klem mijn kaken op elkaar, veeg de regendruppels van mijn gezicht en laat de pedalen van mijn fiets nu op topsnelheid rondgaan, met een paar brandende longen als gevolg. Hopelijk zit Sam in het tuinhuis achter de villa waarin hij met zijn ouders en oudere broer woont, want ik ben niet in de stemming om te socializen met wie dan ook. Behalve met Sam zelf.

Het laatste stuk naar zijn huis is vol bochten. En ook al staan er links en rechts bomen langs het fietspad, ik ben als nog kletsnat als ik bij zijn huis aankom – misschien juist wel door die bomen. En natuurlijk houdt het net op met regenen als ik mijn fiets tegen het tuinhuis zet.

‘Shit, Es, je bent doorweekt.’ Sam trekt me snel naar binnen. ‘Blijf eh... staan, oké? Blijf hier gewoon staan.’

Terwijl ik op de mat sta te druppen, kijk ik hoe hij een kastje overhoop trekt dat naast de oude en doorgezakte bank staat. Het huisje is bedoeld voor Lenn, Sams twee jaar oudere walgelijk knappe broer, om te chillen met zijn vrienden, maar inmiddels maken wij er ook gebruik van. Een deel van de inhoud van het overvolle kastje dumpst Sam nu op de bank en er valt een pakje op de vloer. Met een tikkend geluid rollen er een paar dikke zilveren staafjes van een paar centimeter lang uit, die hij weer opraaft. ‘Zijn dat lachgaspatronen?’ Ik vernauw mijn ogen en zie nu pas dat er tussen de rommel op de bank ook felgekleurde schijfjes liggen die op ballonnen lijken. ‘Zijn die van Lenn?’

Sam knikt en komt teruglopen met een plaid. ‘Sorry, geen handdoek. Heb je hier wat aan?’

Ik knik, haal het elastiekje uit mijn paardenstaart en probeer mijn blonde haar, dat in natte slierten langs mijn gezicht valt, droog te wrijven. Werkt niet, want dat ding absorbeert superslecht, maar het is beter dan niks.

‘Je ouders weten het niet?’ Ik zie hoe Sam de patronen weer terug in het doosje stopt.

‘Nee, doe normaal, tuurlijk niet.’ Hij rolt er nog net niet met zijn ogen bij. ‘En laten we dat vooral zo houden.’

‘Heb jij...?’ Ik wijs naar het doosje.

Hij knikt opnieuw. Trager nu. Zijn donkere ogen zijn wat samengeknepen en ik weet niet wat hij denkt op dit moment. Ik vind het sowieso lastig om te bepalen wat Sam denkt. Hij is een jaar ouder dan ik ben en we zijn al beste vrienden sinds de brugklas. Hij was blijven zitten toen ik in de eerste begon. We hadden gelijk een klik toen we op de

eerste dag bij Frans naast elkaar werden ingedeeld, omdat die graftak van een Wagemans de stomme regel had dat een jongen naast een meisje moest zitten in haar klas. Gender-neutraal mijn reet, want daar had het niets mee te maken. Dat mens stamt uit de middeleeuwen, toen het woord ‘gender’ nog niet eens bestond.

Maar goed, tijdens die les, bijna drie jaar geleden, ontdekten Sam en ik dat we bij precies dezelfde aflevering van het derde seizoen van *13 Reasons Why* waren. Dat we allebei een hekel aan bananen hebben en je ons voor knoflookgarnalen wakker mag maken. Dat de letters van zijn naam in die van mij – Esmay – passen, hoewel ik door een paar klasgenoten Es word genoemd. En dat ‘Ijskoud’ van Nielson zowel bij Sam als bij mij op nummer 1 in onze Spotify Wrapped-playlist stond. Ik bedoel maar: dat schept gewoon een band.

Inmiddels worden we op school al vergeleken met Elle en Lee uit *The Kissing Booth* (omdat Sam ook net zo’n knappe oudere broer als Lee heeft dus). Tot zover de vergelijking met de film, want Lenn – op wie ik een nogal ongezonde crush heb – ziet mij totaal niet staan en ik ben enig kind. O, en mijn moeder is niet dood, ook al heb je niks aan haar.

Er is dus niemand die me zo goed kent als Sam. Niemand die mijn stemmingen zo goed aanvoelt. Die altijd precies weet wat hij moet zeggen of vragen als ik down ben. En toch weet ik op mijn beurt zo veel jaren later vaak niet wat er in zijn hoofd omgaat. Maakt mij dat een slechte vriendin? Of gewoon wat minder oplettend?

‘Heb je echt lachgas gebruikt?’ Ik weet niet zo goed of het ongelooft, schrik of jaloezie is wat ik in mijn stem hoor als ik

op zijn vraag reageer. Een paar weken geleden kwamen twee gasten, die echt onmogelijk al examen konden hebben gedaan, in de klas vertellen over hun ervaringen met lachgas. Over hoe het bij één van hen zijn zenuwen zo had aangetast dat hij nu niet langer dan vijf minuten achter elkaar kon lopen voor zijn benen zo begonnen te trillen dat hij erdoorheen zakte. En ook dat de artsen niet durfden te zeggen of hij ooit helemaal zou herstellen.

Sam blijft me alleen maar strak aankijken met zijn bruine ogen. Het enige wat hij gemeen heeft met Lenn. ‘Vind je dat... weet ik veel... stom of zo van me?’ vraagt hij dan.

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik langzaam, om tijd te rekken. ‘Ik denk...’ Ik laat de plaid zakken en trek aan een los draadje zodat ik hem niet hoeft aan te kijken. ‘Ik denk dat ik het vooral... griezelig vind.’ Nu kijk ik wel op. Het lijkt alsof er iets van schaamte in zijn blik ligt. ‘Omdat niet duidelijk is...’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, snap je? Dat verhaal van die twee in de klas... dat... dat vond je toch oo...’ Mijn stem sterft weg. ‘Hoe was het?’

‘In het begin was het wel vet.’ Hij pakt de plaid van me over en gooit die achteloos op de grond. Daarna trekt hij me op de bank, gaat zelf ook zitten en legt zijn voeten op de oude salontafel vol krassen en deuken. Ik doe hetzelfde als hij een arm om mijn schouder slaat. ‘Alsof ik in één keer dronken was, zonder een aanloopje. Alles om me heen draaide en was vertraagd of zo. Op een afstandje, snap je?’ Ik knik. Sam en ik zijn regelmatig samen dronken. Er is niemand zo grappig dronken als hij. ‘Alsof ik in een bubbel zat en niemand bij me kon, maar ik iedereen wel kon zien. Zo-

als zo’n hamster in een doorzichtige bal. Ik kreeg er een lekker gevoel van in mijn buik. Echt heel lekker. Maar dat was snel voorbij en daarna had ik koppijn. Ik was duizelig en mijn armen en benen trilden. Dat...’ Nu is hij degene die zijn schouders ophaalt. ‘Toen kwamen die verhalen van die twee idioten op school... nou ja... ik wil het nog wel een keer gaan doen, maar niet vaak of zo. Gewoon om te chillen met anderen. Om te relaxen.’

Ik trek mijn schoenen uit en knik maar wat, want ik weet niet wat ik moet zeggen. Het laatste wat ik wil is dat Sam voorstelt om het nu samen te proberen. Shotjes tequila, raketjes en splitjes: hé, dikke prima. Wijn en bier? Niet te zuipen, maar Sam weet ook dat ik dat niet hoeft. ‘Wanneer was dit?’

Het blijft even stil tussen ons tot hij zegt: ‘Vorige maand.’